

ရင်ရင်း

အမုန်းတို့ ကျီစယ်ခြင်း

အခန်း (၁)

"ခုချက်ချင်း ခုတင်အောက် ဆင်းအိပ်စမ်း ... နံ့သာဝိုင်း"

ခါးကိုထောက်ပြီး လက်ညှိုးထိုးပြောနေတဲ့ ဝိုင်းကို အစ်ကိုက စနေတယ်လို့ ဝိုင်းထင်လိုက်တာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ဝိုင်းဘာမှ မပြောဘဲ ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် လုပ်ကာ အဝတ်စားတွေကို သေသေသပ်သပ် ခေါက်သိမ်း နေလိုက်တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးစ နေ့မို့ ရှင်းလင်းလို့ မပြီးနိုင်သေးခဲ့ အိပ်ရာပေါ် ထိုင်ငြိပြီး အဝတ်အစား သိမ်းနေတဲ့ ဝိုင်းကို ကျီစားနေတယ် ထင်မိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုမျက်နှာက မုန်းတိုင်း ထန်တော့မယ့် ကောင်းကင်တစ်ခုလို ပြင်းထန် နေတယ်။ ထိုင်နေတဲ့ ဝိုင်းက ဘုရင်တစ်ပါးလို ခန့်ထည်တဲ့ ဟန်နဲ့ ခါးထောက်နေတဲ့ သူ့ကို မော်ဖူးနေရတယ်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ သူက အိမ်ဦးနတ်ပဲ ဆိုတဲ့ အသိပဲ ရှိနေတယ်။

အမှတ်မထင် ခုထင်ပေါ်က ဆွဲချခံလိုက်ရာ ဝိုင်းဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခွေခွေလေး ကျလာတော့တယ်။ ခဏလေးအတွင်း ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ လူကြားမှာ တုန်းက အပြုအမူက ခုအပြုအမူနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဟပ်စပ်ဘူး။

"အစ်ကို ... ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ"

ခုချိန်ထိ ကျီစယ်တယ် ထင်နေမိတာ ဝိုင်းရဲ့ သူ့အပေါ် ယုံကြည်ချက်လား။ ဒါမှ မဟုတ် နဲ့အလွန်း နေတာလား။

"မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ။ မင်းလို မတောက်တခေါက် စာရေးဆရာမက ငါ့လို သူဌေးကို မှန်းချင်နေသေးတယ်။ ဟင်း ရီရတယ်"

အစ်ကို ဘာတွေ ပြောနေပါလိမ့်။

ဝိုင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို နာကျင်အောင် ရိုက်တာထက်ပင် နှလုံးသား တဆစ်ဆစ် ပိုလို့ နာကျင်သွားရတယ်။ အရင်က စာအုပ် ချစ်တတ်တဲ့ အစ်ကို။ စာရေးတဲ့ သူဆို လေးစား ချစ်မြတ်နိုးသူက မထင်မှတ်လောက်တဲ့ စကားတွေ ထွက်ကျလာတော့ အိပ်မက်လားဆိုတာ ကိုယ့်လက်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်မိတယ်။ အိပ်မက် မဟုတ်ဘူး ပဲ။

"အစ်ကို ... အစ်ကို ဘာ ပြော"

ဝိုင်းရဲ့ စကား တစ်လုံးချင်း ထစ်ထစ်အအ ထွက်လာစဉ်မှာ ပဲ ဆက်မပြောစေရန် အစ်ကိုက လက်ဝါးနဲ့ ဝိုင်းပါးစပ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပိတ်ထား ခံလိုက်ရတော့တယ်။ အသည်းနဲ့တဲ့ အနုပညာသည် မို့ မျက်ရည်က မေးစေ့ဆီအထိ စီးမျောလာတယ်။

"မင်းကို လက်ထပ်ခဲ့တာ ချစ်လွန်းလို့ မှတ်နေတာလား။ မင်းကို ကလဲ့စားချေဖို့ ကွ ... မှတ်ထား မြဲမြဲမှတ်ထား ဟား ဟား"

အစ်ကို ရယ်သံတွေက ခြောက်ကပ်ကပ်နဲ့ တစ်ခန်းလုံး ဟိန်းထွက်လာကာ အစ်ကို အမူအရာကလည်း ဘီလူးတစ်ကောင်လို သဏ္ဌာန်တူနေတယ်။ ပထမဆုံးသော အချစ်က ဝိုင်းကို ရိုက်ချိုးလိုက်ခြင်း။

ဝိုင်း မျက်ရည် လည်ရွဲနဲ့ သာ မျက်လုံးလေးပြူးပြီး ကြည့်နေ မိတော့တယ်။

"အစ်ကို ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ဝိုင်း တကယ် နားမလည်း ဘူး ဟင့်ဟင့်"

ရှိုက်သံ ရောယှက်နေတဲ့ ဝိုင်းအသံက အရှုံးဆိုတဲ့ အနုတ် လက္ခဏာ ကို ပြနေတယ်။

"မင်းက အောင်နိုင်သူကိုး။ ဘယ်နားလည်မှာ လဲ ... ငါတို့ က ခံစားရ တဲ့ သူ ဘယ်တစ်သက် မေ့နိုင်မှာ တဲ့ လဲ"

ဝိုင်း ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ် လိုက်တယ်။ သူ့စကားတွေက ဦးနှောက်ကို လှည့်ပတ် အလုပ်ပေးပြီး အဖြေထုတ်နေပေမဲ့ အဖြေထွက်မလာဘူး။ ဆိုလိုရင်းဆိုတာ ဝိုင်းနဲ့ ဝေး ကွာနေပြီ။

"မင်း မင်းသား ဈာန်ကိုတော့ သိမှာ ပါပေါ့ ... မင်းကြောင့် ကိုမာဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ မင်းထက်ဈာန်က ငါ့ညီကွ"

"ရှင် အစ်ကို့ညီ ... ဒါပေမဲ့ သူဒီလိုဖြစ်တာ ဝိုင်းကြောင့် မဟုတ် ..."

ဖြေရှင်းခွင့်တို့ က ရင်ထဲမှ ခုန်ထွက်လာပေမဲ့ နှုတ်ဖျားမှာ တင် သူရဲ့ ဒေါသအပူလှိုင်းများ အောက်တွင် အငွေ့ပျံသွားတော့တယ်။

"တော်စမ်း ... မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထား"

အစ်ကိုက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်အော်လိုတာမို့ ဝိုင်း လန့်ဖျပ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးပင် တုန်ခါသွားရတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျ င်ခံရသလို သူရဲ့ ဒေါသအရှိန်ကို ခန့်မှန်းရင်း မော်ဖူးနေရတယ်။

"ငါ့အချစ်ဆုံးညီ ဒီလို ခံစားရသလို မင်းလည်း တန့်နဲ့ ခံစားစေရမယ် "

အတ္တကြီးလိုက်တာ အစ်ကိုရယ် ... ဝိုင်းကို ရှင်းပြခွင့်လေးတောင် မ ပေးဘူးပေါ့။ ဝိုင်းက အစ်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာ ထင်ခဲ့တာပါ ... ခုတော့ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တွေ တစ်စစီ ကြွေလွင့် ခဲ့ပြီပေါ့လေ ... အစ်ကို ရ

ကံစက်တယ်။

"ဒေါ်ကြီး ဒေါ်ကြီး"

"ရှင် သခင်လေး"

"သူ့ကို အိမ်မှု ကိစ္စမှန်သမျှ အကုန်ခိုင်းပါ ... ပြီးတော့ ကျွန်တော် စားသလို မကျွေးပါနဲ့ ။ သူနေဖို့ လည်း အလုပ်သမား တန်းလျားမှာ ထားလိုက်။ ဒါ ကျွန်တော်အိမ်ရဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်နဲ့ သူက ကျွန်တော့်ရဲ့ ငွေဝယ်ကျွန်ပဲ"

အစ်ကိုစကားက ဝိုင်းရဲ့ ရင်ကို မီးစနဲ့ ထိုးလိုက်သလို ပူလောင် စေတာပေါ့လေ။ ဝိုင်းအတွက်ကတော့ အချစ်ရဲ့ ကျွန်ဆိုရင်ကို ကျေကျေနပ်နပ် အခစားဝင်မိမှာ ။ ခုတော့ ငွေဝယ်ကျွန်တဲ့ လား။

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ"

ရှင် ကျွန်မကို ကျွန်တစ်ယောက်လို သဘောထားတာတဲ့ လား။ ဝိုင်းက သူပြုသမျှ နုရမယ့် ငွေဝယ်ကျွန်တဲ့ လား ... ကျွန်စနစ် မရှိတော့ပါဘူး အစ်ကိုရယ် ... ဒါပေမဲ့ ဝိုင်းအတွက်တော့ ရှိသေးတာပေါ့... ဝိုင်း အစ်ကိုကျေနပ်တဲ့ အထိ ပေးဆပ်မယ် ... ဒါက အစ်ကိုကိုချစ်လို့ ... ဝဋ်ကြွေးရှိသရွေ့ ခံပါ့မယ်။

ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုက ဘယ်လို သဘောထားထား အစ်ကိုက ဝိုင်းချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ဝိုင်းရဲ့ အိမ်ဦးနတ်ပါပဲ ... အစ်ကို အရင်တုန်းကနဲ့ လုံးဝ မတူတော့ပေမဲ့ ဝိုင်းရဲ့ အချစ်က တစ်သက်တာအတွက် တစ်ခါပဲ ဖြစ်တည်မယ့်အချစ်။ သူက ဝိုင်းရဲ့ သည်းဦးပန်း။ သူ့အတွက်တော့ ဝိုင်းက ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေမယ် ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် မဝေခွဲတတ်တော့ပါဘူး။

ကျွန်တော့်နာမည်က လင်းခတ်ထန်ပါ ... ကျွန်တော်က ဆရာဝန် တစ်ယောက်ပေမဲ့ မိဘတွေမရှိတဲ့ နောက်ပိုင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာမို့ အိမ်က စီးပွားရေးကို ဝါသနာပါတဲ့ ဆရာဝန်အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး ဦးဆောင် နေသူပါ။ ညီလေးက ထန်အတွက် ဒုတိယအသက်ဆို မမှားဘူး။ သူ့အတွက် အရာရာကို ပေးဆပ်ရဲတယ်။ စတေးရဲတယ်။ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးမို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသူ။

ရေဘေး ကယ်ဆယ်ရေး တစ်ခုမှာ ပရဟိတ အသင်းတွေနဲ့ လိုက်ဆေးကုသ ပေးရင်း ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့လိုက်ရတယ်။ သူက တခြားသူတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ဝိုင်းပဲလေ။

အရမ်း ကျက်သရေရှိတဲ့ ကောင်မလေးလို့ ထန်အသိအမှတ် ပြုခဲ့တယ်။ စတွေ့စက ဆံပင်တွေ အရှည်ကြီး... မပြယ်မသ သနပ်ခါးလေးနဲ့ ပုံဖော်ထားတဲ့ မျက်ခုံး နက်နက်လေးက ထင်းနေတာပဲ။ နှစ်ခမ်းသားနှစ်လွှာက ညီညာပြီး အရောင်မဆိုးဘဲ ပန်းရောင်သန်း နေတယ်။ သူမပုံစံက ထန်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က နတ်မိမယ်တွေထက် တစ်မူ ထူးခြားနေတယ်။ လူနာကို စမ်းသပ် ပေးနေရင်းက ငေးကြည့် နေမိတော့ ထန်ကို ဘေးလူတွေက သတိထားမိ သွားတယ်။ ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက် ဆိုတာမျိုးပေါ့။

"ဆရာ ဆရာ လူနာကို ဘာဆေးပေးရမှာ လဲ"

သူနာပြု ဆရာမလေးက မေးလိုက်တော့မှ သတိဝင်လာကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ခေါင်းကို ကုတ်ရင်း ပြုံးလိုက်တယ်။ လူကြီးရှက်

တော့ ရယ်တယ် ပြီးတယ်ပေါ့။

"ဆရာမ ဒီဆေးစာရွက်ထဲက အတိုင်းပေးလိုက်ပါ"

စာရွက်တစ်ရွက် ယူကာ ဆေးနာမည် ရေးပေးပြီး ဆရာမလေးကို ချော်ပြီး ကမ်းပေးနေမိတယ်။ တကယ်တော့ သူမကို ငေးမော နေမိလို့ လေ။ အချစ်က ဆွဲငင်အား ၁၅၀၀နဲ့ သံလိုက်ပမာ ဆွဲငင်တတ်တယ်။ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်သွားသူက မသိပေမဲ့ ခံစားနေရစ်ရသူက မျက်ဝန်းက တစ်ဆင့် ချစ်စိတ်တွေ တရိပ်ရိပ် တိုးတက်နေတယ်။

"ဆရာ ဆရာရယ် ငမ်းလှချည်လား။ တို့ ဆရာ စွံတော့မယ် ထင်ပါ့"

"ဟာဗျာ ဆရာမကလည်း "

ဆရာမက စသလို နောက်သလို ပြောလိုက်တာကြောင့် ထန် ရှက်သွားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားကို သဘောကျမိတယ်။ အမှန်တကယ်သာ ပြောတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်လာရင် အပျော်ဆုံး လူသားက ထန်ဖြစ်နေမှာ ပါ။

"ဆရာ သူ့အကြောင်း သိချင်တယ်လား"

ထန် ခပ်သွက်သွက်လေး ခေါင်းဆတ် ပြလိုက်တော့ ဆရာမလေးက ပြီးပြီး ကြည့်နေတယ်။ ဆရာမရဲ့ ပုံစံက လှောင်သလို ဖြစ်နေလို့ မျက်နှာ လွဲလိုက်တယ်။

"သူနာမည်က နံ့သာဝိုင်းတဲ့ ။ စာရေးတာ ဝါသနာပါတာတဲ့ ... ပရဟိတ အလုပ်ဆို တက်တက်ကြွကြွ လုပ်တာ သူဆို လူတိုင်း ချစ်လည်း ချစ် ခင်လည်း ခင်ကြတယ်လေ"

"ပြီးတော့..."

စကားကို ဆက်မပြောပဲ ရပ်နေတာကြောင့် ထန် စိတ်ဇောကြီးကာ မေးနေမိတယ်။

"ပြီးတော့ ဘာလဲ"

"ချစ်သူမရှိဘူးတဲ့ ဆရာက ဒါသိချင်တာ မဟုတ်လား။ တို့ ဆရာနဲ့ ဆို သိပ်လိုက်ဖက်မှာ "

ထန် ဟန်မဆောင် နိုင်အောင်ပင် အရမ်း ပျော်သွားတယ်။ မျှော်လင့် ချက်လေးကြောင့် ပျော်ရွှင်မှုကို ဘယ်လိုပေတံနဲ့ မှ တိုင်းမရတော့ဘူး။

"တကယ်"

"တကယ်ပေါ့ ဆရာ"

ဪ တစ်လုံးတည်းသာ ထန် ပြန်ပြောနိုင်တယ်။ ရင်ထဲမှာ ဆူနာမီ ဆန်ဆန် လှိုင်းတစ်ခုက ဝုန်းဒိုင်းကြဲနေတယ်။ တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးတဲ့ နှလုံးသားက ဝါနုတာကို သက်သေ ပြနေတယ်။ ရင်ခုန်သံတွေကို ကိုယ်တိုင် ပြန်ကြားနေရတယ်။ ဆရာဝန်ပေတံနှင့် တိုင်းတာရင် နှလုံးရောဂါ ဖြစ်နေတာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရောဂါတော့ ရောဂါ။ ဒီရောဂါက သူမအချစ်နဲ့ ကုသမှ ပျောက်မှာ ပါ။

ကယ်ဆယ်ရေး ခုနစ်ရက်အတွင်း သူမကိုပဲ ခဏခဏ ငေးကြည့် နေမိတယ်။ သူ့အစ်ကို မြင်နေရရင် ကြည်နူး နေရတယ်။ မမြင်ရရင် တစ်ခုခု ဟာနေသလို ဖြစ်နေပြီး နေမသိထိုင်မသာ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဒါက အချစ်တဲ့ လား။ ထန် မသိခဲ့ဘူး။ အချစ် ဆိုတာကို သင်ပြနိုင်သူ ဆရာမလေး ကတော့ ထန်ကို သတိထားမိပါ့မလား။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက လူတစ်ယောက် ဝိုင်းကို ဘာလို့ ကြည့်ကြည့် နေတာလဲ။ ဆရာဝန်တာ ပြောတယ် လူကို ကြည့်ကြည့်နေတာ နှာဘူးရုပ်နဲ့

တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်နေမှ ပဲ။ ဝိုင်းလည်း အဲဒီလို တွေးထားလိုက်တယ်။
စူးရှတဲ့ သူ့အကြည့်တွေကို ဆုံတွေ့ရင် အလိုလို ကြက်သီး ထနေတတ်
တယ်။ ဒါကြောင့် မဆုံဖြစ်အောင် ရှောင်နေမိတယ်။

ကလေးတွေနဲ့ ဘောလုံး ကန်နေတာ ကလေးကျနေတာပဲ။ ရယ်မော
နေတာလည်း ဟန်ဆောင်မှု ကင်းပြီး ဝိုင်းရယ် ဖြူစင်လိုက်တာ။ ကိုယ့်ဂု
ဏ်သိက္ခာ ကိုတောင် မေ့မေ့ပြီး ငေးနေမိတဲ့ ထန်အဖြစ်က ကြောင်တော
င်တောင် ဖြစ်နေတယ်။

"တော်ပြီကွာ မမမောနေပြီ။ ခဏနားဦးမယ်နော် OK"

ခဏ အမောဖြေဖို့ ထိုင်လိုက်တော့ လေညင်းက တဖြူးဖြူး တိုက်ခ
တ် လာပြီး ဝိုင်းဆံပင်တွေကို သယ်ဆောင် သွားတယ်။ လေမှာ ဝဲ ပျံသွား
တယ်။

သူမရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ကိုယ်သင်းနဲ့ ရှင်မတောင် သနပ်ခါးနဲ့ သင်းသင်း
လေး ... ထန်က နောက်ကျောဘက် ရပ်နေတာမို့ ဝိုင်းဆံပင်တွေက ထန်
မျက်နှာကို လာရိုက်နေတယ်။ ထန် လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်လိုက်ကာ ဝို
င်းဆံပင်ကို စုစည်းပေးလိုက်တယ်။

ဟင် ငါ့ဆံပင်ကို ဘယ်သူက ကိုင်နေတာလဲ။ ဝိုင်းလှည့်လိုက်တော့
ဆံပင်တွေကို စည်းနှောင်ပြီး နေပါပြီ။ ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် အံ့
အားသင့် သွားတယ်။

"ဪ တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ ဝိုင်း ဆံပင်တွေက လာရိုက်တာ
လား"

အားနာနာနဲ့ ဝိုင်းပြောလိုက်တော့ သူမ အနေရ မခက်အောင် ပြုံးပြ
လိုက်တယ်။ သူမ ဆံပင်က ထန်မျက်နှာကို အရေးတယူ ထိတွေ့တာကို

ဂုဏ်ယူပေမဲ့ သူမ အနေရ မခက်စေရန် စည်းပေးခြင်း။

"ရပါတယ် ဝိုင်း ဝိုင်းအိုက်နေမှာ စိုးလို့ စည်းပေးလိုက်တာ စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်"

ဝိုင်း ခေါင်းလေးကို အသာငုံကာ ညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ဝိုင်းအတွက် အသေးစိတ်ကစ လိုက်ပူ ပေးနေတတ်လို့ ရှက်မိသွားတယ်။ တွေးထင် ထားတာက တလွဲ ဖြစ်နေတာလေ။

"မမရော ဦးဦးဆရာရော သားတို့ နဲ့ လာကန်ပါနော် ... နော်"

"သားတို့ က မတရားပါဘူးကွာ။ ဆရာကျ ဦးဦးဆရာတဲ့ အသက် အဲဒီလောက် ကြီးသွားပြီလား"

ကလေးတွေနဲ့ ပြောင်ချော်ချော် ပြောနေတဲ့ သူမျက်နှာကို ဝိုင်းပါ ကြည့်လိုက်မိပြီး ရယ်ချင်လာတာနဲ့ ဝိုင်းရော ရယ်ချလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ သူပုံစံက ရယ်ချင်စရာထက် ပိုလို့ ကြည့်ကောင်း နေပါတယ်။

ပါးချိုင့်လေးနဲ့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေလိုက်ပုံများ ထန်မျက်လုံးထဲကို ပုံနှိပ်ရိုက်ထားသလို ထင်ကျန်နေခဲ့တယ်။ ဒါကစကာ သူမနဲ့ ထန်ကို ရင်းနှီးမှု ပိုတိုးစေခဲ့တယ်။ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက် သိလာခဲ့တယ်။

ကလေးတွေက အတင်း ဆွဲခေါ်နေတာကြောင့် ဝိုင်းနဲ့ ထန် အတူတူ ထလိုက်ကာ ဘောလုံး ဝင်ကန်ကြတော့တယ်။ အရာရာ အလျော့ပေးပြီး ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ ထန်အကျင့်ကြောင့် သူ့အပေါ် မထင်သာတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးလေး ခိုင်မာလာတယ်။

ကလေးတွေနဲ့ ဆော့ရင်း မြေပြင်က ရေကျကာစ ဖြစ်တာကြောင့် ချောကာ ဝိုင်း လဲမလို ဖြစ်သွားလေတော့ နောက်က ကပ်ပါလာတဲ့ ထန်

က လှမ်းထိန်းထားပေမဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး ခြေမခိုင်ဘဲ နှစ်ယောက်စလုံး လဲကျ သွားတော့တယ်။

"ဟား ဟား"

ကလေးတွေက ဝိုင်းရယ်နေတာမို့ ဝိုင်းတို့ က ပိုပျော်စေကာ သူတို့ ရဲ့ ဝမ်းနည်းမှုကို လျော့ပါး စေခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ လေးတွေရဲ့ သောကအပူကို လျော့စေသလို ထန်နဲ့ ဝိုင်းရဲ့ သံယောဇဉ်တွေက တိုးသထက် တိုးလာတယ်။

ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ထဲမှာ တော့ အမည်မသိ ခံစားချက် ကို ယ်စီ ထင်ကျန်နေတယ်...။

သူနဲ့ မျက်နှာချင်း ကပ်လျက် ဖြစ်နေတာမို့ ဝိုင်း သူ့မျက်နှာကို အထင်းသား မြင်နေရလို့ အသက်ရှူဖို့ တောင် မေ့နေခဲ့တယ်။ သူ့အသားအရေက ဝိုင်းအသားရေထက်ကို ပိုလှတာပဲ။ ဝိုင်းက အသားညိုညိုက သူ့ကို မယှဉ်နိုင်ပြန်ဘူး။ မျက်ခုံးထူထူ နှာတံစင်းစင်းနဲ့ ယောက်ျားပီသပြီး ပျိုတိုင်း ကြိုက်မယ့်ရုပ်ပင်။

ဘာလို့ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေမိပါလိမ့် ...။ ဟူး ရှက်လိုက်တာ မျက်နှာ ဘယ်ထားရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး ...။ ဝိုင်း ရှက်ရှက်နဲ့ ဘာမှ မပြောပဲ အဲဒီနေရာက ထွက်လာခဲ့တယ်။

"ဟင် ဒုက္ခပါပဲ။ ဆံပင်တွေကို ရွံ့တွေ လူးသွားပြီ။ လျှော်ရတော့မှာပဲ"

ရွံ့ပေနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို ကိုင်ကြည့်ရင်း စိတ်ညစ်နေမိတယ်။ ရေမြေဒေသ မတူညီတာမို့ မလျှော်ချင်ပေမဲ့ လျှော်မှ ရမယ်။ ရေကို အမြန်ချိုးပြီး ခေါင်းကို ကြာကြာ သုတ်ပေမဲ့ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာတယ်။ ကူညီ

ဖို့ လာတာကို ကိုယ့်ကို ပြန်ကူညီရတာမျိုး မဖြစ်ချင်ပါ။

အခန်း(၂)

"ဟတ်ချိုး ဟတ်ချိုး"

ဝိုင်း ဆံပင်ရော ရွံ့ပေသွားတာမို့ ခေါင်းလျှော်လိုက်ရမှုက ဇာတ်လမ်းစပါပြီ။ ခုတော့ နှာချေနပါပြီ...။ နောက်ထပ် တစ်ဆင့် ဖျားများ သာ ဖျားရင် မလွယ်ပေ။

ထန် တစ်ယောက် ဝိုင်းကိုပဲ လိုက်ရှာမိနေတယ်။ စိတ်ကိုက သူမကို မမြင်ရရင် လွမ်းသလိုလိုနဲ့ မနေတတ်ပါ။ ခဏတာ တွေ့တဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို တစ်သက်တာ အထိ ရည်ရွယ်ကာ စွဲစွဲမြဲမြဲ မြတ်နိုးနေတာ အံ့ဩမိပါရဲ့ ... ခေါင်းတာလျှော်တာ ဆံပင်တွေက ရေတစက်စက်နဲ့ ဝိုင်းကိုမြင်တော့ စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်သွားတယ်။ ဖျားတော့မှာ ကို စိုးရိမ်သွားတယ်။

"ဝိုင်း"

"ရှင် ဆရာ။ ဝိုင်းကို ဘာခိုင်းမလို့ လဲ"

ဪ ကိုယ်က သူ့ကိုခိုင်းမှ ခေါ်ရမလိုလို ...။ အဲလေ ထားပါတော့။

"ဟုတ်တယ် ခိုင်းမလို့ ။ ရော့ ဝိုင်းခေါင်းကို တဘက်နဲ့ သုတ်လိုက်ဦး ဘာလို့ မသုတ်တာလဲ။ ဖျားတော့မယ် သူတို့ ကို မကူညီရဘဲ ကိုယ့်ကို ပြန်ပြုစုနေရဦးမယ် ... ရော့"

ဝိုင်း ဆရာ ကမ်းပေးတဲ့ တဘက်ကို လှမ်းယူလိုက်ကာ ...

"ဟုတ် ကျေးဇူးပါ။ ဝိုင်းတဘက်ရော အနွေးထည်ရော ညီမလေး တစ်ယောက်ကို သနားလို့ ပေးလိုက်တာ"

သူများ သာ သနားတတ်တာ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်ကျ မသနား တတ်ပါလားကွာ။ မင်းကို ကိုယ် ဂရုစိုက်ပေးပါ့မယ် စိတ်ချပါ ဝိုင်း။ စိတ်ထဲက ကတိတွေ ခံနေမိတယ်။ သူမရှေ့က မားမားမတ်မတ် ကာကွယ်ပေးချင် စိတ်ကို တားမရ။

ထန် သူ့အနွေးထည် တစ်ထည်ကိုပါ ထပ်ပေးလိုက်တယ်။

ဝိုင်းလည်း နည်းနည်း အေးနေတာနဲ့ ဝတ်ထားလိုက်တော့ သူနာပြု ဆရာမလေး တစ်ယောက်က တအံ့တဩနဲ့ ...

"ဟယ် ဝိုင်း ထီထိုးလိုက်တော့။ ပေါက်မှာ သေချာတယ်"

အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ ပြောနေတာကြောင့် ဝိုင်း ကြောင်သွားတယ်။ ဘာလဲဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေတယ်။

"ဘာလို့ လဲ ဆရာမ"

"ဪ မသိသေးဘူးကိုး။ ဒါ ဆရာ တဘက်နဲ့ အင်္ကျီ မဟုတ်လား"

"ဟုတ် "

"အဲဒါပေါ့။ ဆရာက တဘက်တို့ အင်္ကျီတို့ ဆို သူများ မပြောနဲ့ သူ့ညီတောင် ပေးမသုံးဘူး...။ အသန့် သိပ်ကြိုက်တာ ဒါကြောင့် ဝိုင်းက ကံထူးပါတယ်လို့ ...။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ အင်္ကျီကလည်း သူ အကြိုက်ဆုံး အင်္ကျီနော်"

"ဟာ ဆရာမကလည်း "

ဝိုင်း ရှက်သွေးလေး ဖြာသွားကာ ခုပဲ ချက်ချင်း ပြန်ပေးရမလိုလို။ ဒုက္ခပဲ။ ဘုမသိဘမသိနဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံးက ရိပ်မိသိနေလား မသိဘူး ... ရှက်လိုက်တာ။ မျက်နှာ ထူပူသွားရတယ်။ သူကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဘာမှ မသိဘဲ ပြုံးပြနေတယ်။ သူ့ကို လက်သီး ထောင်ပြ လိုက်မိတယ်။ သူက မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်နေ ပြန်တယ်။

"ဘာလို့ လက်သီး ပြတာလဲ"

"ဆရာကြောင့် တစ်ဖွဲ့လုံး အစခံရတာ။ ရော့ ဒါတွေပြန်ယူ"

အင်္ကျီနဲ့ တဘက်ကို ပြန်ထည့်ပေးသွားတဲ့ ဝိုင်းကို နားမလည်တော့။ တခြားသူတွေက ပြန်ပြောပြမှ ဝိုင်းကို အားနာမိ သွားတယ်။

"အင်း ဝိုင်းများ ဖျားများ နေမလား မသိဘူး"

ထန် စိတ်ထဲမှာ စိတ်ပူကာ အိပ်မပျော်ပဲ ရှိနေပါတယ်။ ဟူး... ကိုယ် အပေါ် တော်တော် စိုးမိုးနိုင်ပါလား ... အိပ်မရတာနဲ့ ဒဏ္ဍာရီစာအုပ်ကို ကိုင်ကာ ရေးချလိုက်တယ်။ သူမရဲ့ အကြောင်းပေါ့ ...။

"ဆရာ ဆရာ"

"ဪ ဆရာမ ညကြီး ဘာလဲဗျ"

"ဟိုလေ ဟိုလေ ဝိုင်း တော်တော် အဖျားတက်နေတာ။ အဲဒါ ဆရာ့ကို လာခေါ်တာ"

"ဘာ ဘယ်လို"

ဆရာမလေးပင် ထန်အော်သံကြောင့် တုန်သွားတယ်... စိတ်ထဲက တွေးမိတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်နေပြန်တယ်။ ဒါကြောင့်ကို တဘက်နဲ့ အနွေးထည်ကို ပေးလိုက်တာ။ ပြန်ပေးတော့ စိတ်ပူတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်ပြီ။ ထန်

ဆေးအိတ်ကို ဆွဲကာ အပြေး လိုက်လာခဲ့တယ်။

"ဝိုင်း ဝိုင်း သတိထားဦးနော်"

ထန် အဖျားတိုင်းကာ ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်ပြီး ထိုင်စောင့် နေလိုက်တယ်။ ရေတဘက်ပါ တိုက်ပေးခိုင်းပြီး စောင့်နေလေတော့ ဘေးနားက ငိုက်နေတဲ့ ဆရာမကို အားနာလာတယ်။

"ဆရာမ အိပ်ချင်အိပ်လေ"

နေ့ခင်းလည်း ပင်ပန်းတာကြောင့် ဆရာမလေး ငိုက်နေတာမို့ အိပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ထန်ကတော့ စိတ်ပူတာကြောင့် အိပ်နိုင်မှာ မဟုတ်သေး။ အိပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိ။

"ဟုတ်"

နှစ်ခွန်းကို မပြောလိုက်ရပါ။ တစ်ခါတည်း တန်း အိပ်ပျော် သွားတာပါ။

အဖျား အတော်နဲ့ မကျတာကြောင့် ရေတဘက် ထပ်တင်ပေးလိုက် စောင့်ကြည့်လိုက်နဲ့ လင်းခါနီးတော့ အဖျားကျသွားတာနဲ့ ထန်လည်း ငိုက်လာတော့တယ်။

ဝိုင်း နှိုးလာတော့ ထန်က ဘေးမှာ ငိုက်နေတယ်။ နေရောင်က သူမျက်နှာကို တည့်တည့် ထိုးနေတာကြောင့် ဝိုင်း ဆရာရှေ့ကနေကွယ် ကာပေးလိုက်တယ်။

"ဟင် ဘယ်နှာရီ ထိုးပြီလဲ"

"ဆရာ ၇နာရီ ထိုးပါပြီရှင်"

"ဟင် ဟိုဘက်ရွာကို သွားကုပေး ရဦးမှာ ပါလား"

အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ စကားကို ဝါးတားတား ပြောလိုက်တော့တယ်။ ဝိုင်းရဲ့ နဖူးလေးကိုလည်း စမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ကျေနပ် သွားဟန် တူတယ်။

"ဖျားတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ အစားတော့ မှန်မှန်စားနော်"

"ဝိုင်းတောင် ပြင်ဆင်ပြီးပြီ သက်သာပြီ ဆိုတော့ လိုက်မယ်"

"ဘာ ... လိုက်မယ်"

"အမလေး လန့်လိုက်တာ ဆရာကလည်း "

"ဖျားနေတာ မလိုက်ရဘူး"

ဝိုင်း မျက်နှာရှုံ့ပြကာ နှုတ်ခမ်းကို စူပြ ရလိုက်တယ်။

"ကူညီချင်လို့ လိုက်လာတာ မကူညီဘဲ ပြန်ရမှာ ပေါ့။ ဝိုင်းက ဆရာပြုစုလို့ သက်သာ နေပါပြီ"

ဘယ်လိုမှ ကို ပြောလို့ ဆိုလို့ ကို မနိုင်ပါလား။ ခေါင်းမာချက်ကတော့ လက်လန့်တယ်။ ဒါနဲ့ ထန်ပဲ လက်လျှော့လိုက် ရတော့တယ်။

ထန် အတွေးတစ်စ ပြတ်သွားကာ နာရီကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ရာ ... ၁၁နာရီ ထိုးနေပြီမို့ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့တယ်။ သူမနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ပုံက ကောင်းပေမဲ့ ပုံဖော်မလှတဲ့ ဇာတ်လမ်းကြောင့် အချစ်က အမုန်း ဖြစ်လာရတယ်။ သူမကို မမုန်းချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မုန်းရဦးမှာ ပါပဲ။

ဝိုင်းမအိပ်ဘဲ စာမူ ရေးနေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခံစားချက်ကို ပုံပိုးပေးနိုင်မယ့် moodက ထွက်မလာ။ ထန် ပြောတဲ့ စကားတွေက နားထဲမှာ ထ

ပံခါထပ်ခါ ပြန်ပေါ် လာပြီး ဦးနှောက်ကို နှောင့်ယှက်နေလေရဲ့ ။
ခါတိုင်းဆို ဥနာရီမှ အိပ်နေကျပါ။

"မင်းက မအိပ်သေးဘူးလား"

အစ်ကိုက မေးနေတာမို့ ဝိုင်း ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

"ဟုတ် မအိပ်သေးဘူး အစ်ကို။ ဝိုင်း ဒီတစ်မျက်နှာပြီးမှ အိပ်မှာ ပါ
အစ်ကိုအိပ်နှင့်လေ"

"ငါက မင်းကို စောင့်နေတာများ ထင်လာ။ မင်းက ငါ့ကျွန်လေ။ လာ
ငါ့ကို လာနှိပ်ပေး ... မနက်ကျလည်း စောစောထ မနက်စာပြင်ရဦးမှာ ။
မင်း မတောက်တခေါက် ရတဲ့ စာမူခ မက်မနေပါနဲ့ ငါပေးထားတာနဲ့ မ
လုံလောက်ရင် ဆယ်ဆ ထပ်ပေးမယ် ရှင်းလား"

နာကျင်အောင် ပြောတာ ဝိုင်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာရေးတာကို
အသက်ထက် ပိုတန်ဖိုးထားပြီး ဝါသနာပါတာ သူ့အသိပါ။ ဝိုင်းကို မုန်း
ရင်တောင် စာပေကို တန်ဖိုးထားစိတ် အားနာစိတ်လေးတော့ ရှိစေချင်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝိုင်းက အချစ်ဆိုတဲ့ အစာကို မက်လို့ ပိုက်ကွန်ထဲ တိုးမိ
လေတော့ တံငါသည် အလိုကျ ကရတော့မယ်။ သေဆိုလည်း သေ။ ရှင်
ဆိုလည်း ရှင်ပေါ့။

ဝိုင်း မျက်ရည်တွေ လျှံတက်လာတာကြောင့် မျက်ရည်ကို ပြန်သိမ်း
လိုက်ပြီး သူ့ကို နှိပ်ပေးဖို့ ခုတင်ပေါ် လာလိုက်တယ်။

သူ့ကို နှိပ်ပေးနေရင်းက အလိုလို ဝမ်းနည်းလာကာ မျက်ရည်က ကျ
လာပါပြီ။ ငိုသံ မထွက်အောင် နှုတ်ခမ်းသားကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်
ထားမိတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ မငိုမိပါစေနဲ့ ။

ဟင် ငါ့လက်ပေါ် မျက်ရည်တွေပါလား။ သူမ ငိုနေတာလား ... ထန်

သနားသွားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခဏပါညီလေးမျက်နှာ ပြန်မြင်လာကာ ...
ဝိုင်း ပန်း နှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။

"ဘာလဲ တစ်ရက်တောင် မပြည့်သေးဘူး ငိုနေတာလား ... ရယ်ရ
တယ်နော် ငါက မင်းမျက်ရည် မြင်ရင် စိတ်ပျော့ သွားလိမ်မယ် ထင်နေ
တာလား။ ဝေးသေးတယ်။ မင်း နောက်လည်း ဒီထက် ငိုစေရမယ်"

"မဟုတ်ပါ..."

စကားပင် မဆုံးလိုက်ပါ။ ဝိုင်းဆီကို အကြင်နာမပါတဲ့ ရက်စက်တဲ့
အနမ်းတွေက စကားပြောခွင့် မပေးပါ ... ဝိုင်း မလိုချင်ဘူး။ ဒီလို အကြ
င်နာ မပါတဲ့ သူ့အနမ်းတွေနဲ့ ဝေးဖို့ ရုန်းလိုက်တယ်။ ရုန်းမရတဲ့ အဆုံး
ထန်ရဲ့ ပါးဆီကို လက်က ရောက်သွားတယ်။

"ဪ မင်းက ငါ့ကို ရိုက်တယ်ပေါ့လေ"

အမှတ်မထင် အစ်ကိုပါးကို ရိုက်ရက် ဖြစ်သွားတယ်။ တကယ် မရ
ည်ရွယ်ပါ။ ရပ်တန့် စေလိုတာကြောင့် ပြုမူမိခြင်း။

ဒေါသထွက်နေတဲ့ ထန်ရဲ့ အကြည့်တွေက မီးဝင်းဝင်း တောက်လော
က်အောင် မျက်လုံးပြူး ကြည့်လိုက်တယ်။

"မင်းကို ငါက မင်းအမေဆီမှာ ငွေပုံပေးပြီး ဝယ်ထားတာ သိလား ...
အဲငွေတွေ ပြန်တောင်းရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ စဉ်းစားကြည့်"

သူ ဒေါသထွက်နေမို့ ဝိုင်းဘာမှ ပြန်မပြောရဲတော့ပါ ...။ ဝိုင်းက
သူပြုသမျှ နုရတော့မယ့် ဘဝပါပဲလေ။ ဝိုင်း မျက်ရည် ကျနေရုံကလွဲ
ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ ...။ ဝိုင်း မျက်ရည်တွေကို ဂရုစိုက်နေမယ့် လင်းခတ်
ထန် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဝိုင်းအတွက် အချစ်ဆိုတာ ခဏတာ
ကံကောင်းခြင်း။ ကံဆိုးခြင်း သူ့ဆီက အမုန်းတွေ မပြေသရွေ့ ထာဝရရှိ

နေဦးမယ်။

ရှိုက်ငိုရင်း ကြမ်းပြင်မှာ တင် သူမ အိပ်ပျော် သွားပါပြီ ...။ ထန် လွန် သွားလား မသိတော့ပါ။ အချစ်ကြီးရင် အမုန်းကြီးတယ်တဲ့ ။ ဈာန်နဲ့ သာ မပတ်သက်ခဲ့ဖူးဆိုရင် ဝိုင်းကို သူ အသက်ထက်ပင် ပိုချစ်ပါသေးတယ်။ ခုတော့ ထန်ကိုယ်တိုင် ပူလောင် နာကျင်နေရသလို သူမကိုယ်တိုင်လည်း အပူဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံနေရပြီ။ ဒါ သူ့အပြစ် တွေဆိုတာ ဝိုင်း သိကိုသိစေရမယ်။ ဝန်ခံပြီး တောင်းပန် လာစေရမယ်။

မနက်လင်းတော့ ဝိုင်း အခန်းထဲမှာ ရှိနေတော့ပါ။ ထန် ရေချိုးခန်း ထဲ ဝင်ကာ ရေကို ချိုးနေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ထွက်လာတော့မှ ဝိုင်းက အခန်း ပြန်ရောက်ကာ ထန်အတွက် အဝတ်စားကို ထုတ်ပေး နေပါတယ်။

ထန် မှန်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်တော့ ညက အရိုက်ခံရတဲ့ ပါးက လက်သည်းခြစ်ရာ ဖြစ်နေတာ မြင်လိုက်တော့ အလိုလို ဒေါသ ဖြစ်သွား တယ်။

"တောက်"

ပါးကို သေချာကြည့်ကာ တောက် ခေါက်နေတာမို့ ဝိုင်း အပြင်ထွက် ဖို့ ခြေလှမ်းလိုက်ရာ ထန်က အသွားမခံပဲ လက်ကိုဆွဲကာ သူနဲ့ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ချုပ်ထားတော့တယ်။

"နေဦးလေ အင်္ကျီ ကြယ်သီးတပ်ပေး ပြီးတော့ ဒီမှာ မြင်လား။ မင်းကြောင့် ဆေးလိမ်းပေးခဲ့"

ဝိုင်း အသက်ရှူပင် ကျပ်လောက်အောင် တင်းတင်း ဖက်ထားတဲ့ နေ ရာက ညက ထန်ကြောင့် ရတဲ့ ဒဏ်ရာ ဖြစ်နေတယ်။ ညှိုနေတဲ့

ဒဏ်ရာကြောင့် ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ အော်လိုက်တယ်။

"အ ... နာတယ်"

ဝိုင်းဆီက နာတယ်ဆိုတဲ့ အသံကြောင့် သူ လက်ကိုင်ထားရာ လက်မောင်းကို ကြည့်လိုက်တယ်။ တော်တော်ကို ညှိနေတာပါ ...။ ဝိုင်း တော်တော် နာမှာ ပဲလို့ စိတ်ထဲက တွေးကာ သနားမိမယ်ကြုံမှ မသနားမိပြန်ဘူး။ သနားရင် မှားမယ်ဆိုတာ သိနေတော့ မဖြစ်ဘူး စိတ်တင်းထား လိုက်တယ်။

"မင်းနောက်တစ်ခါ ငါပြောသမျှ ခိုင်းသမျှကို ငြင်းရင် ဒီထက် နာမယ်မှတ်"

သူ့စကားကြောင့် အပြင်က အနာထက် ရင်ထဲက နာကျင်မှုကို မကျော်နိုင်ပါဘူး။ ဝိုင်း သည်းခံပါ့မယ်။ ဒါက လင်းခတ်ထန်ကို ချစ်လို့ ပါ။

ဆေးလူး ပေးနေရင်း ထန်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ကပ်ရက် မြင်နေတာမို့ ဝိုင်းရင်တွေ အဆမတန် ခုန်နေပါတယ်။ သူမျက်နှာက ဝိုင်းသိတဲ့ လင်းခတ်ထန်လို ပြုံးချိုမနေပေမဲ့ ချောမောတဲ့ မျက်နှာ ယောက်ျားပီသတဲ့ ရုပ်ရည်ကတော့ တစ်စက်မှ လျော့မသွားဘူးလေ။

ဝိုင်းကို အကြည့် စူးစူးတွေကြောင့် ဒီနေရာမှာ တင် အရည်ပျော်ကာ ပျောက်သွား ချင်လောက်အောင် ရှက်ရွံ့နေမိတယ်။

ဝိုင်းရဲ့ မျက်နှာကို လွှဲကာ ကြယ်သီးကို တပ်ပေးနေမိပါတယ်။ ဟူး ... လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။

ဝိုင်းရယ် မင်း အရင်တုန်းကလို လှနေတုန်းပဲ။ မင်းကို ငါ မုန်းမနေဘူးဆိုရင် ငါလေ ဒီနေရာမှာ တင် မင်းကို ချစ်တယ်ပြောပြီး ကြင်ကြင် နာနာ ထွေးပွေ့မိမှာ ခုတော့ကွာ။

ဝိုင်းရဲ့ ပါးကို ရုတ်တရက် နမ်းခံလိုက်ရတာကြောင့် အံ့သြကာ မော့ကြည့် လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် မော့ကြည့်တာမို့ ခတ်ထန်နေတဲ့ မျက်နှာမဟုတ်ဘဲ ချစ်ရိပ်လွမ်းနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

"မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ နမ်းတယ် ထင်မနေနဲ့ ။ မင်းကို အနိုင်ရလို့ နမ်းတာ မြဲမှတ်ထား ... ပြီးတော့ မင်းရိုက်ခဲ့တဲ့ ဒီပါးကို ဒီ ဒဏ်ရာ ပျောက်တဲ့ အထိ မင်းနှုတ်ခမ်းနဲ့ အိမ်က လူတွေရှေ့မှာ နမ်းရမယ်..."

ထန် နာနာကြည်းကြည်း ပြောလိုက်ရာ ဝိုင်းဆီက မယုံနိုင်ဘဲ ပြန်မေးမိတယ်။ လူရှေ့မှာ နမ်းဖို့ ဆိုတာ ဝိုင်းအတွက် အခက်တွေ့စေတယ်။

"ရှင် ဘယ်လို အစ်ကို"

ရက်စက်ပွဲ ထန်ရယ် ...။ ဝိုင်း အသည်းတွေ ကြေမွကုန်ပါပြီ။ ဝိုင်းက အရှက်ကြီးသူ မြန်မာ မိန်းကလေးမို့ လူတွေရှေ့မှာ ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခေါင်းခါ ငြင်းလိုက်ရင်လည်း ဘယ်လို အပြစ်ဒဏ်ကို ခံစားရမယ်မသိ။ လူရှေ့မှာ နမ်းရင်လည်း ဝိုင်းအတွက် သိက္ခာမရှိသလို ခံစားရတယ်။
